

El 'lobby' valencià s'amplia

Hi ha un membre més al lobby valencià de Madrid, és cert, un altre home d'ací que acumula poder allà. Però, de la mateixa manera que ens podem preguntar si els ministres valencians fan valer la seua condició de tals dins del Govern espanyol, cal que busquem quina repercussió positiva té per nosaltres el fet que com a número tres del PSOE hi figure un polític provinent dels Països Catalans.

La designació de Ciprià Ciscar com a secretari d'organització del PSOE, que es va produir per sorpresa durant el darrer congrés d'aquest partit, ens dona peu a tornar a reflexionar sobre el poder valencià a Madrid. Ja se'n va parlar prou l'estiu passat quan tres ministres del nou Govern González —i després quatre, amb la dimissió de Corcuera i el nomenament d'Asunción— procedien de terres valencianes, cosa insòlita en els últims anys. Ara, la presumpta força del socialisme valencià ha tornat a manifestar-se, no pas en l'administració, sinó en el partit: Joan Lerma ha presidit el 33è Congrés Federal i Ciprià Ciscar —un home que el mateix Lerma va allunyar de la política valenciana perquè li feia ombra— ha estat apujat, en una d'aquelles caramboles típiques d'estratègia interna, a un càrrec considerat el número tres dins de l'organigrama del PSOE.

Tal com es desprèn del recorregut que fem per la seua trajectòria política en la pàgina 22 d'aquest mateix número, Ciprià Ciscar és un dels valors més fermes del socialisme valencià. Per un seguit de circumstàncies en l'evolució del PSPV i en la manera com el president Lerma ha governat el País Valencià durant els últims cinc anys, l'ex-alcalde de Picanya havia anat a parar a una de les faenes més grises que pot fer un polític: fer de diputat a Madrid en el grup parlamentari que dona suport al Govern i sense una tasca gaire rellevant.

Tot i les crítiques que se li poden fer des d'un punt de vista nacionalista —extensives a la resta de dirigents del PSPV— molt poca gent discrepa a l'hora de valorar el seu treball al front de la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència de la Generalitat valenciana. No es pot oblidar l'impuls que Ciprià Ciscar va donar a la normalització lingüística mitjançant la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià, que, malgrat ser insuficient, va ser un pas important en moments de confusió i d'ofensiva dels sectors més antivalencians. A més, la seua gestió cultural encara és enyorada ara, després que tres consellers socialistes més han anat ocupant el seu càrrec. El passat de gestor polític l'avalua, però el futur que li espera com a dirigent d'un PSOE cada volta més bipolaritzat és ple d'interrogants: farà realment de número 3? Quin paper pot jugar en la pugna interna entre renovadors i guerristes? Com afrontará els múltiples conflictes regionals o locals que ja es preveuen dins del partit? Li servirà de res la fama de concilia-

dor, de negociador incansable, d'home de diàleg i de seny quan s'enfronta a algun terratrèmol intern com el que va sacsejar fa poc l'agrupació socialista comarcal de la Ribera?

Hi ha un membre més al lobby valencià de Madrid, és cert, un altre home d'ací que acumula poder allà. Però, de la mateixa manera que ens podem preguntar si els ministres valencians fan valer la seua condició de tals dins del Govern espanyol, cal que busquem quina repercussió positiva té per nosaltres el fet que com a número tres del PSOE hi figure un polític provinent dels Països Catalans.

En definitiva, el tan comentat poder valencià a Madrid esdevé segurament, en el millor dels casos, poder espanyol administrat per valencians. No hi ha cap indicatiu, de moment, que el País Valencià estiga aconseguint cap fruit concret d'aquest desembarcament polític selectiu a la capital, si exceptuem una oficina europea per a Alacant i la promesa d'estudiar el tren d'alta velocitat Madrid-València. Per molt que Lerma diga que ara sí que ens tenen en compte, que ara sí que ens consulten abans de decidir res, està per veure encara l'efectivitat real —en inversions, en mesures concretes, en més poder polític per a l'autonomia valenciana— del lobby al qual, des del punt de vista del partit, s'incorpora ara Ciprià Ciscar.

La desgràcia d'aquest país és que, massa sovint, persones que han tingut actituds positives —i fins i tot valentes— cap al fet nacional propi es veuen obligades, pels seus nous càrrecs polítics, a exercir d'espanyols per damunt de tot. No ens serveix de res tenir sis ministres catalanoparlants al Govern si, a l'hora de la veritat, pensen i actuen com a madrilenys. Perquè els lobbies es creen i es mantenen per a defensar interessos concrets —d'un país, d'una creença religiosa, per exemple—. Si no ho fan així, ja no se'n pot dir lobbies.